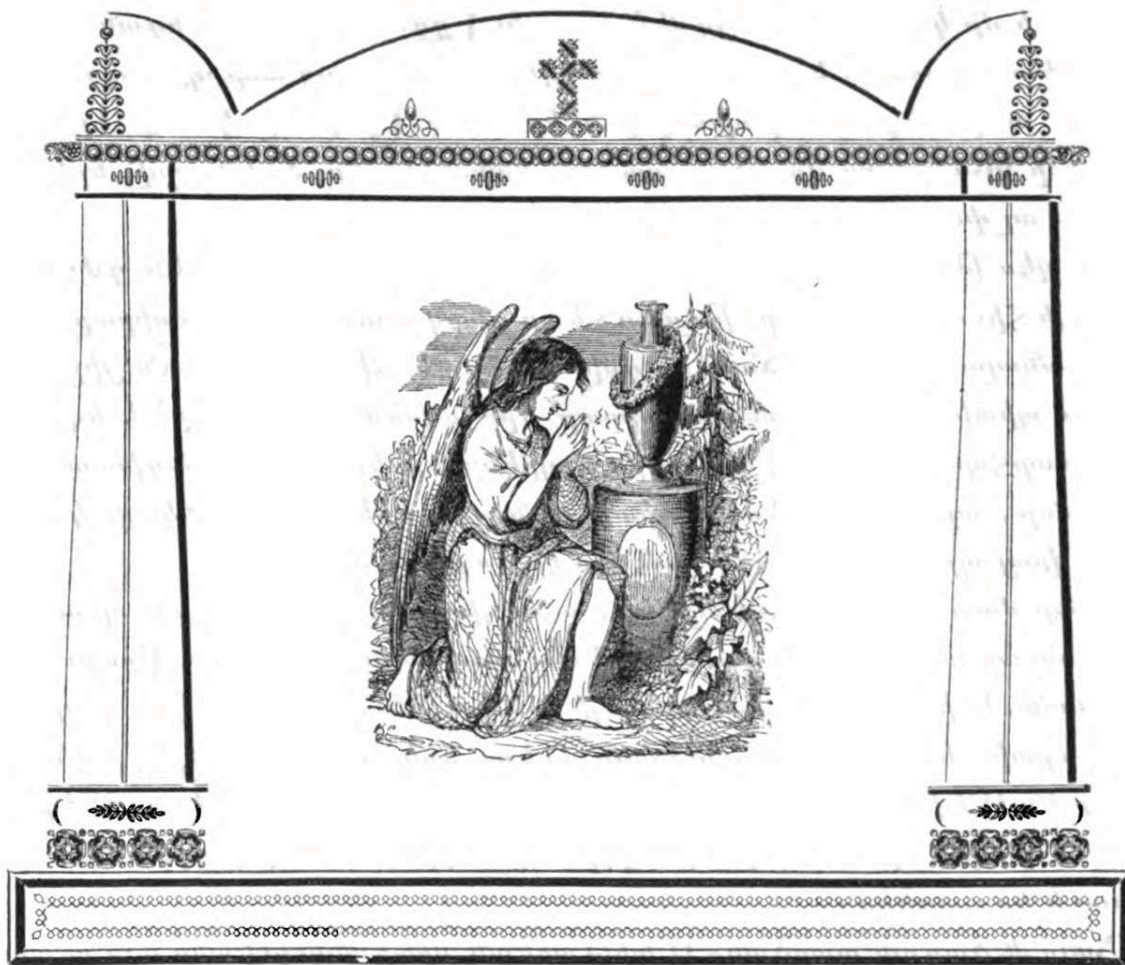

Ի Ս Գ Ա Լ Ի Մ Ա Հ

ԱԶՆՈՒԱԶԱՐԾ ԵՒ ԲԱՐՁՐԱՊԱՏԻ ԻՇԽԱՆԱՊԵՏԻ

ՅԱԿՈԲԱՅ ԶԵԼԼՊՈՅ ՏԻՒՋԱՆ

ՈՍՏԻԿԱՆԻ ԱՐԳՈՒՆԻ ԴՐԱՄԱՀԱՏՈՒԹԵԱՆ

ԵՒ

ԽՈՐՀՐԴԱԿԱՆԻ ԱՅԼ ԵՒ ԱՅԼ ԱՏԵՆԻՅ ՕՍԾԱՆԵԱՆ ՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՆԳՈՒՑԵԼՈՅ Ի ՎԻՉԵՆՑԱ ՔԱՂԱՔԻ ԻՏԱԼԻՈՅ Ի 16 (4) ՅՈՒԼԻՍԻ :

Լստուածային նախախնամութեան երկրպագելի կարգաւորութեանցը մարդուս միտքը ոչ երբէք կը հասնի, բայց սրտերնիս չկրնար չըզգալ այն կարգաւորութեանց մեծամեծ հետեւանքները . ուստի որ բանն որ մեզի մեծ պարգև կը համարինք՝ ուրախութեան արտասուօք կ'ընդունինք, և որ բանն որ յանդիմանութիւն կամ խրատ կը սեպենք՝ ցաւալից արտասուօք գլուխնիս անոր կը խոնարհեցնենք :

Արջափ քիչ ժամանակի մէջ, ու ինչպէս սաստիկ կերպով աս երկու տեսակ արտասուքն ալ թափեցինք մենք մէկ Լնձի մը կենացը համար . . . Լնձի,

մէկ Միջին մը կեանք էր, բայց մեծապատիւ Միջատոհմի մը կենդանութիւնը անոր հետ հիւսուած էր. մէկ Միջին մը կեանք էր, բայց ամբողջ ժողովրդեան մը մեծ պարծանք և ուրախութիւն էր. մէկ Միջին մը կեանք էր, բայց մեծազօր (Դ)ազաւոր մը անոր պատուականութիւնը ճանչնալով՝ երկարու-
թեանն ալ փափաքող ու խնամածու էր :

Ինչպէս թնդաց ասոնց ամենուն սիրտը՝ երբոր լսեցին իրեն դժուարա-
բուժելի հիւանդութիւնը. ինչպէս հետը գնաց ասոնց ամենուն սիրտը՝ երբոր
առողջանալուն յուսովը ճամբայ դրին զինքը. և հիմա, ո՞վ դառն յիշատակ,
ինչպէս պիտի կտրրտի ամենուն սիրտը՝ երբոր լսեն թէ անդարձ է եղեր այն
ճանապարհորդութիւնը, երկնային հայրենիքն է եղեր այն պանդխտութեան
վախճանը, աչքերնէն հեռու պիտի լմնցնէ եղեր այն ցանկալի կեանքը՝
որուն վրայ այնչափ իրաւամբ ամէնքը կը դողային . . .

Երբ մտածելով ալեկոծ սրտիւ, ահա հիմակուրնէ հարիւրաւոր անձանց
արտասուաց աղբիւրները այս սգատեսիլ տապանին վրայէն առ Եստուած կը
վերանան, և իր հայրական անքննելի տեսչութեանը՝ որդիական բայց ցա-
ւալից սրտիւ և համակամութեամբ իրենց երկրպագութիւնը կ'ընեն : Եւ
ասոնք են Սիւրբարեան ուխտիս միաբաններն ու աշակերտները, Սիւրբա-
րեան ուխտիս՝ որ մեծապատիւ Եղիանին սիրովն ու պաշտպանութեամբը
յիւրաւի կը պարծէր :

Բայց մեծագոյն պարծանք Սիւրբարեան միաբանութեանս այն սեպուի,
որ գեղեցիկ վստահութեամբ կրնայ ըսել թէ աղէկ կը ճանչնար իւր հան-
գուցեալ բարերարին խոնարհամիտ ազնուութիւնը, հեռատես նրբամտու-
թիւնը, իմաստուն խոհականութիւնը, վեհանձն չափաւորութիւնը, լու-
սաւոր ազգասիրութիւնը, հաստատուն ուսումնասիրութիւնը, կիրթ ախոր-
ժակը, աննախանձ բարերարութիւնը, անդրդուելի աստուածաշատութիւ-
նը, և ուրիշ շատ բնական և բարոյական ձիրքերը, որոնց պսակ և լրումն կը
համարի այն մտերիմ սէրն ու ընտանութիւնը որ անջնջելի պիտի մնայ իր
մենաստանին մէջ, իր միաբանից երախտադէտ սրտին մէջ :

Ո՛հ. աս Սիւրբանութիւնս չէր որ տարիով առաջ իր սիրելի և բարերար
Եղիանին հիւանդութիւնը միայն հեռուանց լսելով, ալեզարդ ծերերէն ին-
չուան դեռաբոյս պատանեակը՝ մանր ու խոշոր ձիթենեաց պէս աս տաճարիս
սեղանոյն չորս բոլորը շարուած՝ արտասուագին դիմեց առ Եստուած. լսեց
առողջանալուն աւետիսը, փառք տուաւ Եստուծոյ, ուրախակից եղաւ Բա-
րերարին և Միջին : Եւ ատենը դեռ Սիւրբանութեան մտքէն ալ չէր ան-
ցած՝ որ նոյն մեծապատիւ Եղիանը իւր աս խոնարհ բնակարանին մէջ հիւր-
ընկալելու բաղդը ունենայ, և այն՝ այնչափ քոհ սրտիւ, այնչափ հաճու-
թեամբ և սիրով, այնչափ առողջ մարմնով, այնչափ ընտանեկան քաղցրու-
թեամբ : Ընեցաւ այն երջանիկ բաղդը, վայելեց այն անպատմելի ուրախու-

Թիւնը որ իր մտքէն չէր անցած . բայց աւանդ . աս ալ չէր անցած մտքէն ամենեւին՝ Թէ այսպիսի ուրախութեան սաստկութիւնը սաստկագոյն կսկիծով մը գրեթէ պիտի մոռցուի եղեր : Չէր կրնար բնաւ անցնիլ մտքէն Թէ իր Նշխանապետին ցանկալի կենդանութեան ժամանակը այնչափ սիրոյն ու բարեացը արժանի ըլլալէն ետքը , անոր ազնիւ հոգին գրեթէ իր գրկէն երկինք Թռցնէ , ու մարմնոյն յուղարկաւորութիւնը արտասուախառն օրհնութեամբ նախ ինքը կատարէ , ու ետքը ազնիւ Մզգատոհմին և սիրելի ազգակցացը անմխիթար ողբերուն յուղարկէ :

Պնա ուրեմն , ո՛վ անգին յիշատակ , դարձիր ան գեղեցիկ հայրենիքդ ուր այնչափ սրտից սիրելի , այնչափ անհամար շրթանց Գովելի եղար կենդանութեանդ ժամանակը , և հոս լսած օրհնութիւններդ ու ընդունած արցունքներդ տար խառնէ անոնց հետ որ պիտի լսես և ընդունիս մեծէն ու պզտիկէն , ազգակցէն և օտարէն , և այն աղքատաց բազմութենէն՝ որոնց հայր էիր բարերար :

Խսկ դու , ո՛վ վսեմախոհ հոգի հանգուցեալ , որ բուն ճշմարիտ հայրենեացդ մէջ հիմակուընէ կը վայելես անշուշտ Թագաւորին Թագաւորաց քեզի պատրաստած արքայութիւնը 'ի վարձ քու առաքինի և բարերար սրտիդ , դուն քու բնական ազնուութեամբդ ընդունէ աս ցաւագին արտասուալից սրտից բղխմունքն ալ այնու ակորժ հաճութեամբ՝ որով ուրախական մեր բանահիւսութիւնները ընդունեցար՝ երբոր քու չորս դիդ կը խայտայինք , ու անուշ նայուածքէդ և քաջալերական խօսքերէդ խրախոյս կ'առնէինք աս մեր ընթացքիս մէջ զօրանալու , և քու և մեր սիրելի ազգիս ըստ կարի և առաւել քան զկար օգտակար ըլլալու : Ո՛վ ազգասէր և ընտանեւէր հոգի , դուն որ ազգիս և ընտանեացդ ամենայն բարեացը համար հոգւով և մարմնով , մտքով և սրտով կը յոգնէիր , և անոնց երջանկութեանը այնչափ արիութեամբ և մտադիւրութեամբ կ'աշխատէիր այն բարձր պաշտօններուն մէջ՝ որով մեծազօր տէրութիւնը Գոհ սրտիւ պատուեր էր զքեզ , դու հիմա ևս առաւել վերին գթութիւնը հաճեցուր որ իւր ամենապահաջ աջը հովանի ըլլայ միշտ նոյն տէրութեան , ու նաև անոր խնամօքը՝ ազգիդ և ընտանեացդ , և քու տեղդ արժանապէս բռնողները անպակաս ըլլան՝ ինչպէս որ կը յուսանք և կ'աղօթենք մենք ալ միաբան , աս անցաւոր և վշտալից աշխարհիս մէջ ասկէ ուրիշ մխիթարութիւն չունենալով :

Հ . Գ . ԱՅՎ .

